

жули, ти си русски човѣкъ! — Докторе, дръпни по-издебело, това не е цѣръ, а даръ божия. — Колчо, цукни, цукни, чадо мое, послѣ ще ни испѣнешъ вланката: *Лино, Лино, вай де мине.*

Съ такава оригинална команда, развеселениятъ дѣдо попъ утоляваше и възбуждаше жаждата на гоститѣ, и чапитѣ се кръстосвахъ, прѣсрѣщахъ, чукахъ и играяхъ кадрили.

Подиръ вечерята и разговоритѣ бѣхъ въодушевени и разнообразни. Говори се, естествено, за „Геновева“ и Стефчовата „свирка“, съ която дѣто попъ се отнесе безцеремонно. Огняповъ искусно прѣнесе разговора на по-незлюбна почва, напримѣръ, за тазъ годишния споръ на виното. Дѣдо попъ се намѣри въ стихията си, като риба въ морето, и изреди по тънко качествата на вината отъ всичкитѣ лозя. Виното отъ пиклинъ-долскитѣ, той намираше шампания надъ шампаниитѣ.

— То грѣе, като слънце, свѣти като злато, жълтѣе се, като кехлибаръ, рѣже, като бръсначъ. Отъ такова вино пророкъ Давидъ се е подмладилъ... Десетъ капки отъ него правятъ човѣка философъ, петдесетъ — царъ, сто драма — светецъ! расправяше въсторожено попъ Ставри, щото да протечатъ лигитѣ и на единъ левантски постникъ.

Той пухнъ съ устата си отъ задоволство и свѣщята загаснѣ.

— Дайте, запалете, каза той.

— Дѣдо попе, у тебе има три работи, каза Колчо: — свещеникъ, свѣщникъ и свѣщъ, ама азъ ни едно не видж, право да си кажж...

— А у тебе какво има, чадо? попита попътъ, който не разбра тънката ирония.

— И у мене има три работи: Колчо, Голчо и Кьорчо! Дружината се иземъ на тия остроумни шеги.

Скоро разговорътъ стана общъ. Ненадѣйно на улицата се чу слѣдующата весела пѣсенъ. Вѣроятно нѣкой гласовитъ хлапакъ ъж пѣеше: